

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Gasconaderne

Citation: Wessel, Johan Herman: "Gasconaderne", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid77208/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Per plurima^{*)} dem domte til at kiøre
Kortest Vei,
Did, hvor man sender dem, som, Stakler! ere gale
Paa arden Viis end du og jeg.
De knæ derind.
Men mørket strax af deres Tale,
At de paa Skoven havde Svin.
•Hvor lange,« sagde Steders Inspecteur,
•Ærværdige! vil De mig gøre
Med Deres Agerhans og Hasle?«
Saa kan man uforkyldt sig ille
I Daarekiste,
Endskiant man er,
Kun efter Vedkøgt, gal.
Fra suadan qui pro quo bevare Hammelen eniver!
Man siger, at de sidder der endnu.
Jeg kan ci faae dem ud, kan du?

M o r a l.

Til Trost for dem, sou yuke disse tvende,
Jeg beder, de erindre maae,
At falske Rygter kan fra Hous til andet gaae,
End sige
Til os fra fremmed Rige.

— — — — —
GASCONADERNE.

De Franske har en saalsom Skik,
Paa hver Provinda, hver Bye at sætte Klik,
Saa Moralister meene ville,
De ikke har stort andet at bestille
End at uddele Øgenavn.

(Hold dig, vort Kjøbenhavn!
Endskiant du staaret har saalsønge,
Du blevens er for Sobriqueter<sup>**) fri.
To Riger skielder vel — men det er Jalosie —
Dit unge Mandskab for de kjebenhevuske Drenge,</sup>

^{*)} Per plurima (vota), ved de feste Stemmer, ved Majorsitet.

^{**) Sobriqueter, Spøkøsnæve, Øgenavn.}

Af Jalouzie, fordi du selv ei veed
At vise en saa frie, saa ødel Muaterhed.
De sige, det for stært med overdaadig Mund
Forraader ringe Pund.
Men bryd dig ikke om provinsialske Pak!
Bliv, smukke Folkes Barn! kun træstig ved, og soek.
De tale og om Hoveddag og Pynt, — men nei!
Jeg sierer alt for vildt fra rette Vei.)

Gascogneren tillagt er dette Lyde:
At lyve og at skyde.
Og ei at være ganske sic
For lidt Bevægerie.
(En heel Provinss tit kom for orde
For det, som nogle faa i den kun gjorde.)

Der var Gascognens Mand,
Som Selvskab ikke fandt sig godt nok i sit Land.
Og resolverte desaarsage,
En Tou til Engeland at tage.
Han Vadssæk tog paa Ryg; deri var ikke stort.
(Han vilde Landsmænds Skilke hædre:
Og for ham destobedre!
Let Fering*) gien os Veien kort.)
Paa taske Fod Calais han rekker,
Pakkelbaad tæller strax, som der for Modvind laae.
Kaptainen kiedte ham (paa Sproget at forstaae).
Thi sagde han: »jeg beer, De Fragten mig forstrekker.«
Gascogneren forstrakte.
Hans Ubæld haal til er Viinkilder bræge.
Der mod sin Ærgrelse, for han ei havde Vlad,
I Vill han sogte Medicin.
Han drak saalenge til hansov,
Sov sin Pakkelbaad bort.
At jeg skal være kort,
Den Skipper, som eisov, og Vinden nu fandt god,
Gav Hyrene Signal. De alle kom,
Kun Ække vores Mand. Det bred man sig ei om,
Men Anker løste led.
Den Vind var svag, men desto sterkere var Taagen.

Naar man har sovet ud, saa blir man vaagen.
Saa blev Gascogneren,
Og skyndte sig derpaa til Strandens hen.
Men flesten Skibet var med Peer og Pouls.

*) Let Fering, Dragt, Bynde, Læs (forsødet).

Der blev en Hylen og en Skaal.
Den gyselige Lyd hen til ham forte
To Fiskere, som, da de Sagen herte,
Tilbed sig ham til Skibet føre frem:
Men da hans Sprog var ogsaa kiendt af den,
Saa, da de havde endt en kort men fyndig Tale:
Hvor smart med 'ette Raad var Skibet at indhale,
De Prisen sagde ham, og bad ham staa betae.
Han maatte saa, og strax de staak fra Land.

Er Taage meget tyk, man see ret langt ei kan.
De Skibfolk sov og Skibet glide lod i Roe,
Saa vores Fester kom om Bord incognito.
Han længe holdt sig taus. Tilsidst faldt Tiden lang.
Saa længe harked' han, og stampede og sang.
Til den, som slænrede ved Roret, blev ham vaer.
Han sagde: »Hillekna! siiig, hvad herhåd jer bringe,
Min kære Faer!
I har jo ingen Vinger?
Har Pekkes selv om Bord Jer bragt?« --
»Af Jer det er ubodigt sagt;
Jeg længte lid ved Svæmmen,
Og skulde kommet far, men hindret blev af Strommen.«

Den Mand, ved Roret stod, en Raupert tog,
Hvis Broden alle Mand paa Dækket drog.
»Den Mand, som vi forlod,« saa han tiltalte dem,
»Ved Svæmmen nylig kom her til Skibsborde frem.
Og see ham der!«
Forundret stod enhver,
»Hvad'e raabte de, si saadan ill
At svemme fire Müll!
Ja men og sandelig! han vaade Klæder har.
(Den vaade Taage Skyld i Fugligheden var.)
Derpaas treen frem til Lystighed
En Høker, gammel, trind og feed.
Han Vennerne tiltalte saa:
»At irygte Gud og Kongen are,
Det er, har været, og skal være
Mit Vælyst, som det er min Pligt.
En god Samvittighed kan trolse Fanden.
Jeg før har seet paa Havet nogen slygt.
En Hælvedes Gosant, og ingen anden,
Et den Forgangen Aar han som en Fugl jeg saae —
Jeg aldrig glemme kan, hvad Veir der fulgte man —
Som i Uskyldighed han trippede paa Dækket.
Gid han faa Skam, saa sandt han gjorde os forskrækket,

Den helvedsende Koss!

Vi fik en Storme. — «Hier Mand! du har er Skrue løst! —
Sau tordned' een. Af hele Farteiets Matroser
Han maatte daas lige fine Skoser.

I midlertid blir Luften klar og Vinden stark.
«Seer,» råbte Hekeren, »nu Satans Værk,
Nu sander mine Ord, I, som mig far beløje!
Men der, foruden hans, ombord var ingen Troe,
At sige Troe til Fanden.
En irlig Fyr, som havde sig en anden,
Som vi: Troe til vor Herre,
Vel for ham selv, for Hekeren desværre,
Med disse Ord han slog paa overtroisk Mund:
«Kun Gud kan skabe Vej, din Hænd!»
En mere spægfuld saa talte Fanden til:
«Min søde Sælven!
Naar vi skal føse him igjen,
Slik dig til os ombord igjen!
Du skal, giv jeg faae Skarv!
Faae Ost og Brød og en tredobbelts Dram.»
Af Spritvort hver Mands Mund var fuld,
Hvert Sæl af Vand.
Og inden stakket Tid (saa Vinden var dem hulj)
I Dover Havn de sejlsd' ind.
Den franske Lucifer formejet steeg i Land,
Hans Svamme-Skyke stax udspredes af hver Mand,
Undtagen dog af Hekeren, som man beloe;
Thi Engelskmed kun bar til Fanden lidet Troe.
Men Veddemål — deri de alting vover.
Eu stædt beundret Mand opholdt sig i Dover,
Han eide en Morian,
Som han udkreg for Verdens største Svamme.
(At have noget, som kan vises Mage til,
Os Store ikke seuerer.)
Han næmner sig furdelevet Mand:
«Her, Herre,» sagde han, »jafald De vil
Med Jack (saa hedte Svammen)
Om Kap et Stykke svømme,
Hvor langt, hvorhen,
De at bestemme selv hafaler,
Jeg tusind Pund betaler,
Men om De taber, De heel ic kan dømme,
At hvad vi vender om, tilhører mig.»
Frank Pojker bad om Tid til at betørke sig.
(Hin «Herre» kaldte han,
For i Gascognen er en Siam.

Ei Adelsmand at være;
Derfore der det alle ere.)

Min Mand gik strax til Reissakammerater,
Forsalte, hvad han havde veddet om,
Og bad dem læne sig fem hundrede Ducater,
At sige mod en vækken Provision.
Hver tænkte stort om hans Person.
Han fik dem, og til Stranden kom
Forsynt med en mædrig Bonne.*)
Han saa sin Vederpart med Herren komme.
"Hvorfor," sagde han, "har du din Mad?"
"Vil du da af Hunger døe?"
Til Middag spise vi i amben See.
Min Mad du ei skal smage;
Maaske vi svemme faar i fire Dage.
Jeg selv ei komme vil til korte."

Sorgerdet Moris, sorgerdet Herren blev,
Betalte Veddemaaal, og gik ei glade bort.

Lyksalig, Læser! lev.

RELATA REFERO.

Den følgende Historie er sand.
Om du at mente saa er ei kapabel,
Saa viser jeg nrig resonabel,
Og ei paabyrder dig at troe, hvad du ei kan.

En sereværdig og bedaget Pater
En Datter havde sig
Paa fire Tusinde Ducater
Ring.
Det er, som Ordinære tuler,
En otte Tusinde Rixdaler.
En Officer, besindt for hønste homme og brav,
Som hende meget lidt i Midler eftergav,
Og uden hændes utrangt kunde leve,
Saae hende, saarex blev. Saa begge bleva.

*) Forsynt med en mædrig Bonne, suudt Medskrin (Norsk).